

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Benke Barnabás Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Benke Barnabás pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Czigány Eszter kamarai jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2018. október 5. napján meghozott, 122.P.20.550/2017/45. számú ítélete ellen, a felperes részéről 46., 48. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperest mentesíti a pártfogó ügyvéd díja viselésének kötelezettsége alól, továbbá megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd díját az elsőfokú eljárásban az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt 320.000 (háromszázhuszezer) forint fellebbezési illetéket és a pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerülő díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2011. augusztus 19-én a ... projekt keretében kérelmet nyújtott be az alperes Munkaügyi Központjának ...-i Kirendeltségéhez (a továbbiakban: kirendeltség) hat hónap időtartamra, havonta a legkisebb munkabér összegével megegyező összegű vállalkozóvá válást elősegítő támogatás iránt. A felperes kérelmét a kirendeltség a 18443-1/2011-1302. számú határozatával elutasította, amelyben a felperes részére a jogorvoslati jogot nem biztosította. A felperes 2011. november 29-én újabb kérelmet nyújtott be a kirendeltséghez. A kérelmet tartalmazó formanyomtatványon a nyomtatvány szövegétől eltérően feltüntette, hogy a legkisebb munkabérrel egyező összegű támogatáson kívül 3.000.000 forint vissza nem térítendő tőketámogatást is igényel. A kirendeltség a 24326-1/2011-1302. számú határozatával a felperes újabb kérelmét is elutasította. Az alperes a 662-1/2012-1300. számú végzésével megsemmisítette a kirendeltség határozatát, és a kirendeltséget új eljárásra utasította. A kirendeltség az új eljárásban a 1151-3/2012-1302. számú értesítéssel tájékoztatta a felperest, hogy hat hónapi, havonta a legkisebb munkabér összegével megegyező összegű támogatásban részesíti, és felhívta a felperes figyelmét, hogy az értesítés kézhezvételétől számított 30 napon belül meg kell kötnie a támogatásra vonatkozó hatósági szerződést. Tájékoztatta a felperest arról is, hogy a határidő elmulasztása esetén az eljárást megszünteti. A felperes nem kötötte meg a hatósági szerződést a határidő lejártáig, ezért a kirendeltség a 1151-4/2012-1302. számú határozatával megszüntette az eljárást. Az eljárást megszüntető határozat ellen a felperes nem élt fellebbezéssel.

A felperes a keresetében 3.468.000 forint vagyoni- és 532.000 forint nem vagyoni kártérítés, 4.000.000 forint után 2012. június 20-tól a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat, valamint a perrel felmerült költségei megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozott arra, hogy a 6/1996. (VII. 16.) MüM rendelet 10. § (1) bekezdés a) pontja alapján 3.000.000 forint, e rendelet 10. § (1) bekezdés b) pontja alapján pedig hat havi legkisebb munkabérrel megegyező, 468.000 forint vissza nem térítendő támogatás járt volna neki. Kifejtette, hogy a támogatásoktól azért esett el, mert a kirendeltség jogszabálysértően bírálta el a támogatás iránti kérelmeit, jogsértő határozatai ellen pedig nem biztosított valós jogorvoslati lehetőséget. Kifogásolta, hogy a kirendeltség eljárást megszüntető végzése nem tartalmazott indokolást, a támogatásról szóló értesítését nem határozati formában közölte, nem indokolta meg, hogy a 3.000.000 forint iránti kérelmét miért utasította el. Sérelmezte, hogy a kirendeltség egy jogszabálynak nem minősülő normatív utasítás alapján döntött a támogatás iránti kérelmeiről, a megítélt 468.000 forint támogatást nem fizette ki, a 3.000.000 forint támogatásról pedig tárgyalni sem volt hajlandó. A nem vagyoni kártérítés iránti követelését arra alapította, hogy a támogatás iránti kérelmének elutasítása miatt nem válhatott vállalkozóvá, ennek következtében sérült a vállalkozás szabadságához fűződő joga. Előadta, hogy a kirendeltség elmulasztotta a diplomás álláskeresőként való nyilvántartásba vételét, emiatt nem juthatott a képzettségéhez méltó munkalehetőséghez, ennek folytán sérült a munkához való joga és az emberi méltósága. Állította, hogy a támogatás iránti kérelmének elbírálása során hátrányosan megkülönböztették a többi kérelmezőtől. Álláspontja szerint a kirendeltség megsértette a jó hírnevét és a becsületét azokkal a kérdésekkel, hogy miért nem keres munkát, miért nem dolgozik, továbbá azzal a felszólítással, hogy menjen dolgozni. Érvelése szerint e jogai azáltal is sérültek, hogy megfelelő pályázata ellenére nem kapott támogatást, ezért egy társadalmilag kevésbé elfogadott csoport tagjává vált. Kérte, hogy ha kárainak összege nem állapítható meg, akkor a bíróság általános kártérítést ítéljen meg a számára.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Védekezésében hivatkozott arra, hogy a felperes támogatás iránti kérelmeinek elbírálása során a jogszabályoknak megfelelően járt el. Kifejtette, hogy a felperes a saját felróható magatartása miatt szenvedett vagyoni hátrányt, mert nem kötötte meg határidőben a megítélt támogatásra vonatkozó hatósági szerződést, és emiatt került sor az eljárás megszüntetésére. Kiemelte, hogy a felperes nem élt fellebbezéssel az eljárást megszüntető végzés ellen, ez pedig a Ptk. 349. § (1) bekezdése értelmében kizárja az alperes kártérítési felelősségét. Előadta, hogy a projekt nem adott lehetőséget a hat hónapi legkisebb munkabért meghaladó töketámogatás igénylésére és juttatására. Hangsúlyozta, hogy a 6/1996. (VII. 16.) MüM rendelet alapján nyújtható támogatások nem járnak alanyi jogon, a támogatások igénylésének és juttatásának feltételeit az egyes projektekhez készült eljárási rend tartalmazza, amely a jogszabályokkal összhangban szabályozza a projekt lebonyolítását. Okfejtése szerint a kirendeltség nem volt köteles pályakezdő álláskeresőként nyilvántartásba venni vagy a munkaügyi központnak bejelenteni a felperest. Az volt az álláspontja, hogy a felperes nem bizonyította személyhez fűződő jogainak megsértését, és nem adta elő, hogy milyen hátrányok érték e jogsértések következtében. Érvelése szerint kérdés nem minősülhet tényállításnak, de még véleménynyilvánításnak sem, ezért nem alkalmas a jó hírnév vagy a becsület megsértésére.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját teljes mértékben a felperes, a le nem rótt eljárási illetéket pedig az állam viseli, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában rámutatott, hogy a kirendeltség közigazgatási jogkörben eljárva bírálta el a felperes támogatás iránti kérelmeit. Kifejtette, hogy a felperes az eljárást megszüntető végzés ellen

nem élt fellebbezéssel, ezzel elmulasztotta a végzés ellen igénybe vehető rendes jogorvoslati lehetőséget, ezért a Ptk. 349. § (1) bekezdésére figyelemmel a keresete alaptalan. Osztotta az alperesnek azt az álláspontját, hogy a felperest nem a kirendeltség, hanem a saját felróható magatartása miatt érte kár, mert az eljárás megszüntetésére a felperes mulasztása miatt került sor. Nem találta megállapíthatónak, hogy a jogszabályok alapján a kirendeltség köteles lett volna támogatást nyújtani a felperesnek, vagy akár lehetősége lett volna ilyen támogatás juttatására. Utalt arra, hogy a támogatás odaítélésének feltételeit nem az alperes, hanem a projektirányító szervezet határozta meg. Úgy foglalt állást, hogy az értesítés formájának és az eljárást megszüntető határozat indokolásának a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége. Okfejtése szerint a felperes belenyugodott nem vagyoni kárainak okozásába azzal, hogy nem kifogásolta a nyilvántartásba vételének elmaradását. Az volt az álláspontja, hogy a munkához és a vállalkozás szabadságához való jog nem személyhez fűződő jog, hátrányos megkülönböztetésére vonatkozóan pedig a felperes nem adott elő konkrét tényeket. Egyetértett az alperes érvelésével abban is, hogy kérdések nem alkalmasak a jó hírnév és a becsület megsértésére. Az alperest képviselő jogtanácsos munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalára. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalára, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Kérte továbbá, hogy fellebbezésének eredménytelensége esetén a másodfokú bíróság csökkentse az alperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét, és indítványozta a másodfokú tárgyalás felfüggesztését az általa kezdeményezendő Alkotmánybírósági eljárásra. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a pártfogó ügyvédi képviseletet engedélyező határozattól eltérően azt állapította meg, hogy a felperes köteles viselni a pártfogó ügyvéd munkadíját. Álláspontja szerint a nem vagyoni kár összege nem bizonyítható. Allította, hogy mindenben eleget tett az együttműködési kötelezettségének, ezért valótlannak az elsőfokú bíróságnak az a ténymegállapítása, ami szerint nem működött együtt a kirendeltséggel. Előadta, hogy a kirendeltség volt az, aki nem megfelelően állt hozzá a felperes támogatás iránti kérelmeinek elbírálásához. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem hivatkozhatott volna a Ptk. 342. § (2) bekezdésére, mert ezt a jogszabályhelyet az alperes nem jelölte meg védekezésének alapjául. Ilyen módon az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kérelmeken, ezzel megsértette a kérelemhez kötöttség és a pártatlanság elvét. Hangsúlyozta, hogy kárait nem a beleegyezésével okozta az alperes, ezen kívül a károkozás társadalmi érdeket is sértett. Okfejtése szerint a társadalmi érdekeknek az felelt volna meg, ha megkapta volna az igényelt támogatásokat, ezzel nőtt volna a foglalkoztatottság, és megvalósult volna a pályázat kiírásának jogpolitikai célja. Előadta, hogy a pályázat elbírálásának rendjét megállapító normatív utasítás megsemmisítése céljából az Alkotmánybírósághoz kíván fordulni, és erre tekintettel indítványozta a tárgyalás felfüggesztését. Az volt az álláspontja, hogy erre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem dönthetett volna érdemben a 3.000.000 forint megfizetése iránti követelésről, hanem csak részítéletet hozhatott volna. Érvelése szerint a hatósági szerződés megkötése a kirendeltség magatartása miatt hiúsult meg, mert nem adott tájékoztatást a felperesnek a normatív utasítás létéről és annak tartalmáról, sem a hatósági szerződésből eredő jogairól és kötelezettségeiről. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg azt a következtetését, hogy a felperes felelős a hatósági szerződés megkötésének elmaradásáért. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a kirendeltség megsértette a személyiségi jogát azzal, hogy nem ajánlott neki megfelelő állásokat, és nem jelentette be diplomás álláskeresőként. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a támogatásban részesítettekkel kapcsolatos adatok beszerzése iránti bizonyítási indítványának. Kifejtette, hogy ezekkel az adatokkal tudta volna bizonyítani a hátrányos megkülönböztetését. Álláspontja szerint a kérelmét egyedileg kellett volna

elbírálni és nem egy, a felperes által nem ismert jogszabályellenes normatív utasítás alapján, az alperes pedig jogellenesen és felróhatóan alkalmazta a normatív utasítást. Hivatkozott arra, hogy a munkához való jog alkotmányos alapjog, ezért téves az elsőfokú bíróság e joggal kapcsolatos okfejtése. Érvelése szerint személyhez fűződő jogát sértették a kirendeltség alkalmazottainak a felperes munkanélküliségére vonatkozó megjegyzései.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltésben marasztalását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy jogellenesség nem állapítható meg a terhére, a felperes pedig azt sem jelölte meg pontosan, hogy milyen jellegű és összegű kára keletkezett. Hangsúlyozta, hogy a támogatások megítélése során a kormányhivataloknak mérlegelési jogkörük van. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperesnek megítélt támogatásra vonatkozó hatósági szerződés megkötésének és a támogatás kifizetésének elmaradása, valamint az eljárás megszüntetése a felperes magatartására vezethető vissza, az semmilyen összefüggésben nincs a felperes valamely tulajdonságával. Előadta, hogy a felperes a Nemzeti Foglalkozási Szolgálat honlapján is értesülhetett volna a kirendeltségek által rögzített állásajánlatokról. Fenntartotta azt az álláspontját is, hogy a kirendeltség alkalmazottai által a felperesnek feltett kérdések és a felperes munkanélküliségével kapcsolatos közlések nem sértették meg a felperes személyiségi jogait. Ismét előadta, hogy a projekt nem adott lehetőséget töketámogatás igénylésére és kifizetésére. A tárgyalás felfüggesztését azért ellenezte, mert álláspontja szerint az Alkotmánybíróság eljárására tekintettel nincs helye a felfüggesztésnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett része, ezért a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet /Pp. 228. § (4) bekezdés/.

A felperes fellebbezése kisebb részben, a felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíjának viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezés tekintetében alapos.

A Pp. 152. § (1) bekezdése szerint, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbírói vagy államigazgatási hatáskörbe tartozik, a bíróság a per tárgyalását ennek az eljárásnak jogerős befejezéséig felfüggesztheti. Ha ez az eljárás még megindítva nincs, a büntetőeljárás megindításáról hivatalból üldözendő bűncselekmény esetében a bíróság gondoskodik, egyébként pedig az eljárás megindítására megfelelő határidőt tűz ki. Ha a határidő eredménytelenül telik le, a tárgyalást folytatni kell.

A Pp. 152. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a tárgyalást akkor is felfüggesztheti, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában más polgári per vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás már folyamatban van.

Mind a Pp. 152. § (1) bekezdése, mind 152. § (2) bekezdése csak már folyamatban lévő eljárás esetén teszi lehetővé a per tárgyalásának felfüggesztését. A felperes a perben nem igazolta annak az alkotmánybírósági eljárásnak a megindítását és folyamatban létét, amelyre tekintettel indítványozta a per másodfokú tárgyalásának felfüggesztését. Az Alkotmánybíróság nem büntető- vagy polgári bíróság, nem államigazgatási szerv, eljárásai pedig nem polgári eljárások. Erre figyelemmel az Alkotmánybíróság döntései nem terjedhetnek ki olyan kérdésekre, amelyek eldöntése büntető- vagy polgári bírói, illetve közigazgatási hatáskörbe tartozik. Mindezek miatt sem a Pp. 152. § (1) bekezdése, sem a Pp. 152. § (2) bekezdése alapján nem volt lehetőség a per másodfokú tárgyalásának felfüggesztésére. A Pp. 155/B. § (1) bekezdése pedig azért nem volt alkalmazható,

mert a felperes nem kérte a bíróságtól a normatív utasítás alaptörvény-ellenességének megállapítása iránti eljárás kezdeményezését.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú tárgyalás megismétlését, és ennek érdekében a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé.

A perbeli jogvita eldöntéséhez szükséges tények megállapíthatók voltak a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, ezért az ítélet tábla a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján, a bizonyítási eljárás kiegészítése céljából sem találta indokoltnak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti, illetve pontosítja annyiban, hogy a felperes első, 2011. augusztus 19-én kelt támogatás iránti kérelmét a kirendeltség a 18443-1/2011-1032. számú határozatával elutasította úgy, hogy a határozat ellen nem biztosított jogorvoslati lehetőséget. A felperes ismételt, 2011. november 29-én benyújtott kérelmét a kirendeltség a 24326-1/2011-1302. számú határozatával érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Határozatát azzal indokolta, hogy a kérelmet a 18443-1/2011-1302. számú határozatával korábban már érdemben elbírált; ez ellen a határozat ellen már adott lehetőséget a fellebbezésre. A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes a 662-1/2012-1300. számú határozatával a kirendeltség mindkét határozatát megsemmisítette, és új eljárás lefolytatására utasította a kirendeltséget. Ilyen előzmények után a kirendeltség a felperes elsőként, 2011. augusztus 19-én előterjesztett kérelmét bírálta el az 1151/2012-1302. számú eljárásban.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont következtetésével, érdemi döntésével az ítélet tábla is egyetértett, a döntés ítéletben kifejtett – lényegében helyes – indokait pedig az alábbi kiegészítésekkel és pontosításokkal osztotta:

A felperes vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránt terjesztett elő keresetet. Vagyoni kártérítés iránti követelését arra alapította, hogy a kirendeltség jogellenesen szüntette meg a támogatás iránti kérelmével kapcsolatos eljárást, és tagadta meg a támogatások kifizetését. Nem vagyoni kártérítés iránti igényét a személyhez fűződő jogainak megsértésére alapozta.

A perben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kirendeltség közigazgatási jogkörben eljárva bírálta el a felperes támogatás iránti kérelmét.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése kimondja, hogy államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A felperes a számra egyébként megítélt, hat havi legkisebb munkabér összegével megegyező, 468.000 forint támogatástól azért esett el, mert a támogatás kifizetéséhez szükséges hatósági szerződés határidőben történő megkötésének elmaradása miatt a kirendeltség megszüntette az eljárást. Az eljárást megszüntető határozat ellen a felperes nem élt fellebbezéssel, így nem vette igénybe azt a rendes jogorvoslati lehetőséget, amely alkalmas lehetett volna a kár elhárítására. A rendes jogorvoslati lehetőség igénybevételének elmulasztása kizárja az alperes kártérítési

felelősségének megállapítását. Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a 468.000 forint támogatás kifizetésének elmaradása nem róható fel a kirendeltségnek, mert a felperes zárkózott el a támogatás kifizetéséhez szükséges hatósági szerződés megkötése elől. A felróhatóság hiánya szintén kizárja az alperes kártérítési felelősségének megállapítását. Mindezek miatt az alperes nem volt kötelezhető a 468.000 forint megfizetésére.

A kirendeltség 18443-1/2011-1032. és 24326-1/2011-1302. számú határozatainak megsemmisítése után indult, 1151/2012-1302. számú eljárásban a kirendeltség a felperes 2011. augusztus 19-én előterjesztett kérelmét bírálta el. Ennek a kérelemnek nem volt a tárgya a 3.000.000 forint tőketámogatás iránti kérelem, mert a 3.000.000 forint iránti igényét a felperes a 2011. november 29-én kelt kérelmében terjesztette elő. A felperes 3.000.000 forint tőketámogatás iránti kérelmét a kirendeltség a megismételt eljárásban nem bírálta el. Ez rendes jogorvoslással nem volt elhárítható. Annak, hogy a kirendeltségnek ez a mulasztása jogellenes volt-e vagy nem, a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége, mert a kirendeltség mulasztása és a 3.000.000 forint tőketámogatás elmaradása között nem áll fenn okozati összefüggés. A felperes ugyanis tévesen feltételezi, hogy a 6/1996. (VII. 16.) MüM rendelet (R.) 10. § (1) bekezdésében felsorolt támogatások alanyi jogon járnak, és az ott meghatározott összegek felső határával megegyező mértékű támogatást kérelemre automatikusan ki kell fizetni a támogatásra jogosult kérelmezőknek. A R. 10. § (1) bekezdése értelmében az abban felsorolt támogatások nyújthatók; a támogatások kifizetése lehetőség, de nem kötelezettség a támogató számára. A támogató maga dönthet arról, hogy ad-e támogatást, és az egyes támogatási projektek vonatkozásában maga határozhatja meg a támogatások jellegét, összegét, a jogosultság egyéb feltételeit, valamint a kérelmek elbírálásának eljárási rendjét. A ... támogatási projekt szakmai eljárási rendjének 4.20 pontja szerint e projekten belül vállalkozóvá válás támogatása keretében tőkejuttatás semmilyen módon nem nyújtható. Mivel a projekt eljárási rendje kifejezetten kizárta a tőkejuttatás igénylését és nyújtását, a felperes a tőketámogatás iránti kérelmének elbírálása esetén sem részesülhetett volna tőketámogatásban. Az okozati összefüggés hiánya miatt az alperes nem kötelezhető a 3.000.000 forint megtérítésére sem.

A nem vagyoni kártérítés a személyhez fűződő jogok megsértésének jogkövetkezménye – nem vagyoni kártérítés iránti követelést csak valamelyik személyhez fűződő jog megsértése alapozhat meg.

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vállalkozás szabadságához fűződő és a munkához való jog nem személyhez fűződő jogok, ezért az alperes e jogok megsértése esetén sem lenne kötelezhető nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

A felperes által a perben állított személyiségi jogsértések közül a jó hírnév, a becsület és az emberi méltóság megsértése a felperes saját előadása szerint sem köthető a felperes támogatás iránti kérelmével kapcsolatban hozott határozatokhoz. A jó hírnevet a Ptk. 78. § (2) bekezdése alapján csak valótlan tény állítása vagy híresztelése és való tény hamis színben való feltüntetése sértheti. A felperes a perben maga sem állította, hogy a kirendeltség bármely munkatársa reá vonatkozó, őt sértő valótlan tényről állított vagy híresztelt volna, vagy való tényről hamis színben tüntetett volna fel. Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy kérdések nem minősülnek tényállításnak, ezért nem alkalmasak a jó hírnév megsértésére. A felperes a perben nem adott elő olyan tényeket sem, amelyek alkalmasak lennének annak megállapítására, hogy sérült a felperes becsülete vagy emberi méltósága. A felperes nem adott elő semmilyen konkrét tényről arra vonatkozóan sem, hogy a kirendeltség mikor, milyen módon, mely egyéni tulajdonságára tekintettel különböztette meg hátrányosan más kérelmezőkkel szemben. Konkrét tényállítás hiányában ebben a körben nem voltak vitatott, ennek folytán bizonyításra szoruló tények, ezért bizonyítás sem volt lefolytatható.

A felperes a perben hivatkozott arra is, hogy a kirendeltség elmulasztotta őt bejelenteni diplomás álláskeresőként a munkaügyi központnak. A kirendeltségnek ilyen bejelentési kötelezettsége nem volt, ezen kívül a bejelentés elmulasztása sem kapcsolható egyik perben érvényesített követeléshez sem.

A felperes a fellebbezésében alappal kifogásolta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy pártfogó ügyvédjének díját teljes mértékben ő viseli, a felperes számára a pártfogó ügyvéd igénybe vételét engedélyező határozat szerint ugyanis a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, a felperest mentesítette a pártfogó ügyvédi díj viselésének kötelezettsége alól, és megállapította, hogy a pártfogó ügyvéd díját az elsőfokú eljárásban az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest másodfokú perköltség megfizetésére. A le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a, a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről pedig a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2019. március 28.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csóka István
bíró